

Tano, un goleador d'Alaquàs

Cayetano Camp García *Tano* (Alaquàs, 1946), va ser un destacat futbolista sorgit del Club Deportivo Alaquàs, que entre els anys 60 i els 70, va jugar a diversos equips de Tercera Divisió de la província de València, quan equivalia a l'actual 2^a B, com l'Algemesí C.F. o l'Ontinyent C.F. i que va romandre en actiu com a professional al llarg d'una dècada.

La seua afició al futbol li venia de família, ja que son pare Cayetano Camp Taberner (Alaquàs, 1916-2003) va jugar al futbol a l'Alaquàs, el Torrent i l'Aldaia, quan els equips dels pobles de la comarca encara no estaven federats. Tano, que és el nom futbolístic amb el que va ser batejat, començà a jugar al carrer de menut a la placeta dels Ollers d'Alaquàs, quan eixia de l'escola, amb el seu grup d'amics, amb els que en 1955 fundà l'equip anomenat *Penya Mañó*, en honor del futbolista del Valencia C.F. Daniel Mañó Villagrasa (Sueca, 1932). D'allà va passar, primer als infantils i després als juvenils del Club Deportivo Alaquàs a principis dels anys 60. Cap a 1963 se n'anà a jugar al juvenil del Patronato de la Juventud Obrera de València fins que aproximadament al 1965 tornà al C.D. Alaquàs, per a debutar al primer equip, en aquell moment en 1ª Regional, on va establir una relació especial amb el seu entrenador anomenat *Palomares*. Eixe mateix any al campionat d'Espanya, varen arribar a la final, que jugaren contra el Mestalla i que perderen.

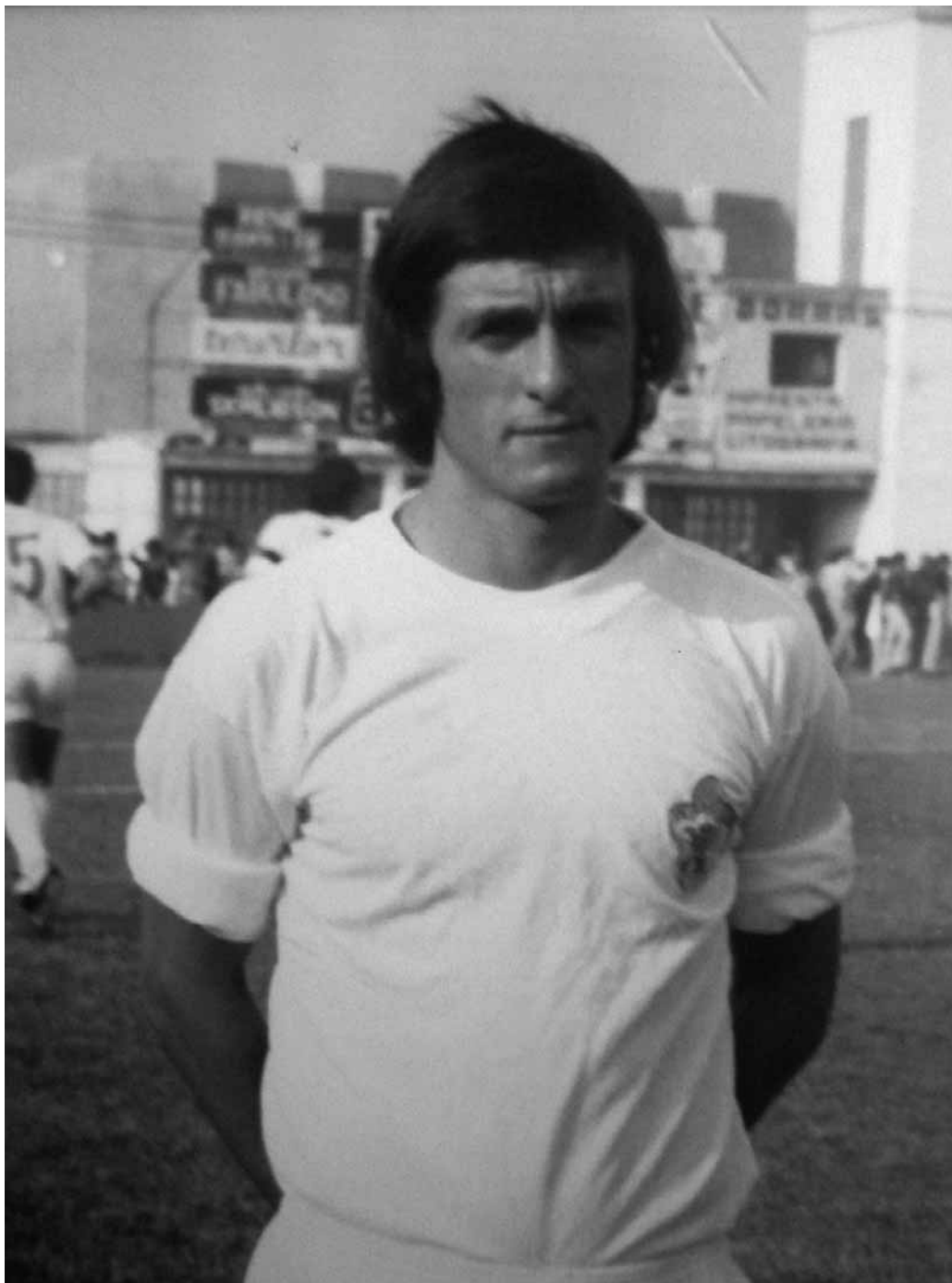
La seua posició d'extrem dreta (de 7), a la que destacava per ser un gran goleador, va fer que s'interessara per ell l'Algemesí C.F., que el va fitxar al 1969. Allà Tano, va viure els seus anys més gloriosos i on pensa que va ser més volgut –de fet el volien casar amb la filla de l'alcalde– ja que tots els anys quedava màxim goleador de l'equip i arribà a ser *Pichichi* del seu grup de la Tercera Divisió, empatat a gols amb altre jugador. A eixa categoria, a

la que varen aconseguir ascendir, va jugar la Copa del Rei contra formacions com l' Athletic de Bilbao, la S.D. Eibar o el C.D. Màlaga i va ser elegit per a la selecció del seu grup de Tercera Divisió. Tano recorda com «cada vegada que marcava un gol em donaven una prima i jo la compartia amb els companys de l'equip convidant-los a un berenar. A més com a premi, els directius que tenien comerços, em regalaven roba de vestir com camises i pantalons».

Al 1972 el va fitxar l' Ontinyent C.F. de Tercera Divisió, que venia de militar en temporades anteriors a Segona. El fet de jugar també amb aquest equip competicions com la Copa del Rei, li va donar molta visibilitat i de fet recorda com «en aquells anys, vaig rebre ofertes d'equips aleshores de Segona com el C.D. Màlaga, el Levante U.D. i fins i tot del R.C.D. Espanyol de Primera Divisió, però la necessitat d'ajuda al taller de plomiers de món pare, on treballava, va fer que no em decidira i renunciara a estes oportunitats».

Al llarg de tota la seua carrera futbolística, malgrat que podria haver viscut del futbol des de que fitxà per l' Algemesí, va compaginar-la amb el treball al taller de son pare a Alaquàs, anant i venint cada dia que hi havia entrenament. Així que una vegada nascuda la seua filla primogènita al 1975 i acusat per les lesions que havia patit els darrers anys per les dures entrades, Tano es va replantejar la seua carrera. Va rebre una oferta del C.D. Alaquàs per a tornar a l'equip del seu poble, del qual havia eixit, amb la promesa d'un treball a una entitat bancària, que no es va materialitzar finalment. Per aquest motiu tornà a jugar amb el C.D. Alaquàs la temporada 1975-76, i en finalitzar aquesta, es va retirar del futbol professional apunt d'acomplir 30 anys. «Després vaig continuar jugant amb la Penya Martí patrocinada per l'empresari de la fusta d'Alaquàs Rafael Martí, a una lliga d'empreses i a continuació amb els veterans de la Walter, fins que vaig complir els 50 i pocs anys».

Tano lamenta com actualment no hi ha afició i tampoc empresaris, anunciant i ajudes que recolzen econòmicament els equips de la comarca i recorda amb nostàlgia els partits del Club Deportivo Alaquàs contra el Torrent, el Quart o el Manises que tenien una gran afluència de públic per

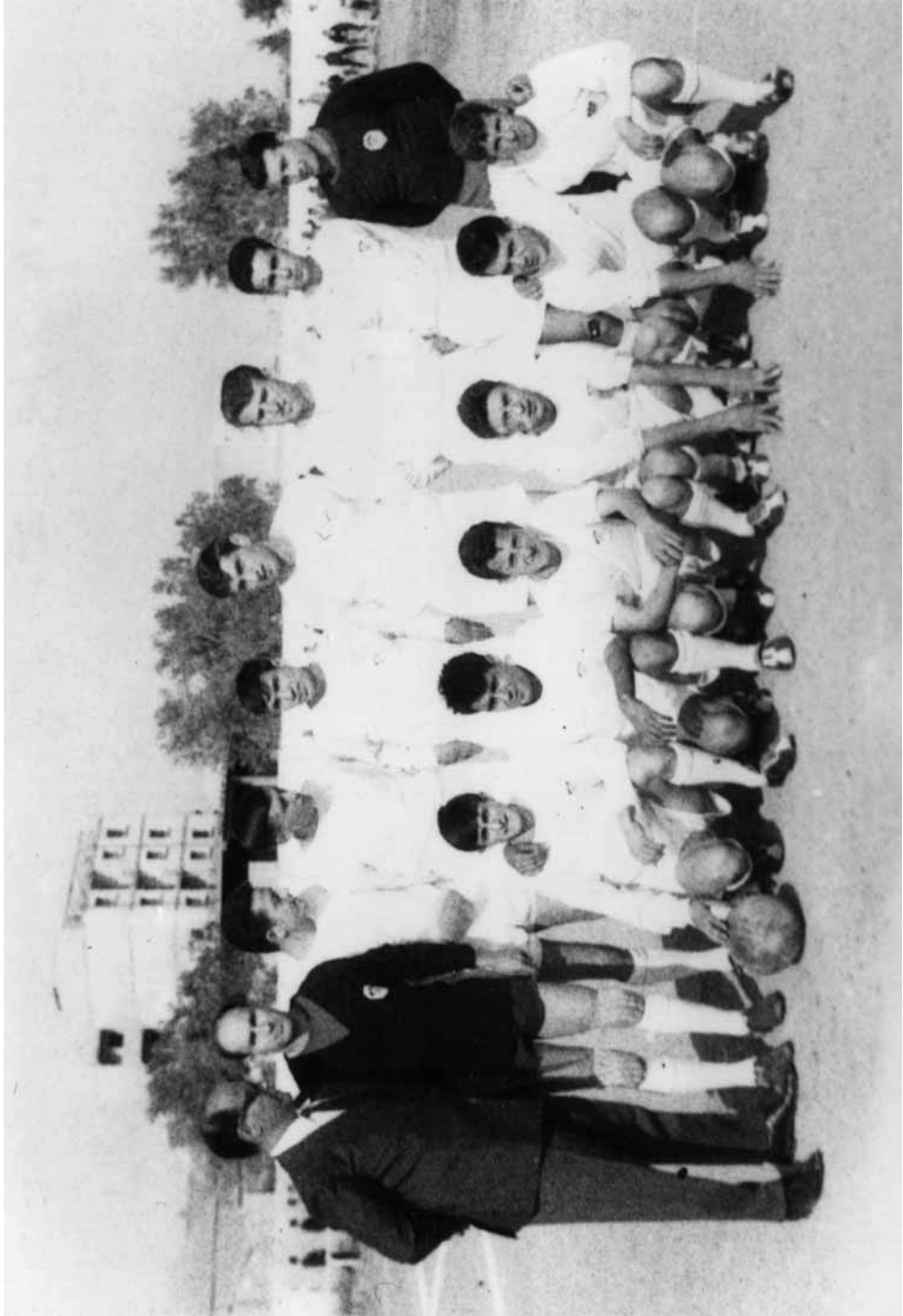

Tano amb l'Ontinyent C.F. Aprox. 1973. Col·lecció Tano Camp.

la rivalitat existent. També comenta com a molts d'aquests equips, com en el cas de la U.E. Alaquàs i Walter, «el i la futbolista professional, així com els xiquets de les categories inferiors, han de costejar-se les despeses per a poder jugar».

Respecte a si continua vinculat al món del futbol, ens diu que «ho haguera pogut fer com a entrenador dels juvenils de l'Alaquàs, ja que m'ho han ofert en moltes ocasions, però per diferents circumstàncies no he volgut tornar». Des que va penjar les botes, ha pal·liat eixe desig de baló amb la seua afició al Real Madrid C.F., que segueix amb gran passió des de xicotet quan els seus pares el portaren a la capital d'Espanya.

D'aquesta manera hem fet un recorregut per la trajectòria d'un dels destacats futbolistes que han sortit de la cantera del Club Deportivo Alaquàs i que passades quatre dècades resultava necessari recordar a mode de reconeixement.

Tano amb el C.D. Alaquàs a un partit del campionat d'Espanya contra el Mestalla. 1966. Col·lecció Tano Camp.

Tano amb l'Ontinyent C.F. Aprox. 1973. Col·lecció Tano Camp.